

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2978/2024
08.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Станковић, председника већа, Радославе Мађаров, Ирене Вуковић, Зорице Булајић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ... код ..., кога заступа Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог ЈП КП „Лазаревац“ из Лазаревца, кога заступа Благоје Тимотијевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 586/24 од 06.06.2024. године, у седници одржаној дана 08.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 586/24 од 06.06.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена посебна ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 586/24 од 06.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 164/23 од 06.12.2023. године, првим ставом изреке, обавезан је тужени да на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора тужиоцу исплати појединачно означене износе са законском затезном каматом од месечне доспелости почевши од јануара 2018. године, закључно са априлом 2020. године, док је преко тако досуђеног износа а до тражених појединачно означених износа са припадајућом каматом од 25. у текућем месецу за претходни месец тужбени захтев одбијен. Другим ставом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев за обавезивање туженог да тужиоцу накнади трошкове регреса за коришћење годишњег одмора од септембра 2017. године закључно са августом 2020. године у појединачно означеним месечним износима са законском затезном каматом од 25. у текућем месецу за претходни месец. Трећим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 586/24 од 06.06.2024. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 164/23 од 06.12.2023. године, у одбијајућем делу првог става изреке, у другом и трећем ставу изреке. Другим ставом изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 – други закон), оценио да ревизија тужиоца није изузетно дозвољена.

Према одредби члана 404. став 1. ЗПП, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови, под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. ЗПП.

Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете тужиоцу на име мање исплаћене накнаде регреса за коришћење годишњег одмора за наведени период. Побийана одлука у делу којим је одбијен тужбени захтев тужиоца заснована је на утврђеном чињеничном стању да је тужиоцу накнада трошкова регреса за коришћење годишњег одмора у утуженом периоду обрачуната и исплаћивана на основу Колективног уговора туженог.

Према оцени Врховног суда у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву заснована на примени одговарајућих одредби материјалног права и у складу са праксом овога суда у сличној чињенично правој ситуацији. При том, ревизијом се оспорава налаз судског вештака економско-финансијске струке, на чијем мишљењу је заснована побијана одлука, чиме се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцене изведених доказа, а што нису разлози за редовну ревизију према члану 407. став 2. ЗПП, осим у случају из члана 403. став 2. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП. Исто тако, због битне повреде одредаба парничног поступка ревизија се не може изјавити, с обзиром

на то да битна повреда одредаба парничног поступка није предвиђена као разлог за изјављивање посебне ревизије чланом 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Дакле, у споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчана потраживања.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је поднео тужбу 07.10.2020. године, а вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је испод цензуса из члана 403. став 3. ЗПП.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору из радног односа који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног, а одбијајућег дела, на име главног тужбеног захтева очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Станковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић